

ECLI:NL:CRVB:2000:AV9379

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	30-11-2000
Datum publicatie	10-04-2006
Zaaknummer	98/5682 AW tot en met 98/5686 AW
Rechtsgebieden	Ambtenarenrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Besluiten inzake een ambtenaar die zijn genomen als gevolg van en of in verband met de reorganisatie tot één Inspectie voor de Gezondheidszorg.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

98/5682 AW tot en met 98/5686 AW

UITSpraak

in het geding tussen:

[appellant], wonende te [woonplaats], appellant

en

de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Appellant heeft op bij aanvullend beroepschrift aangevoerde gronden hoger beroep ingesteld tegen de door de Arrondissementsbank te Leeuwarden op 29 juni 1998 onder nummers 95/753 AW, 95/754 AW, 96/1200 AW, 97/32 AW en 97/1127 AW gegeven uitspraak, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Namens gedaagde is een verweerschrift ingediend.

Het geding is behandeld ter zitting van 19 oktober 2000. Appellant is in persoon verschenen, bijgestaan door

mr W. Sleijfer, advocaat te Leeuwarden. Gedaagde heeft zich doen vertegenwoordigen door mr E.M. Kaufmann en

drs. J. Vesseur, beiden werkzaam bij gedaagdes ministerie.

II. MOTIVERING

Onder verwijzing naar de aangevallen uitspraak voor een uitgebreidere weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten volstaat de Raad met vermelding van het volgende.

Appellant was werkzaam als inspecteur van de Volksgezondheid bij de Geneeskundige Inspectie [naam provincie]. Medio 1991 heeft in de Ministerraad besluitvorming plaatsgevonden over de zogeheten Grote Efficiency Operatie (hierna: GEO), als gevolg waarvan bij het Directoraat-Generaal van de Volksge-

zondheid 101 formatieplaatsen moesten verdwijnen. In het kader van de GEO is appellants functie per 1 januari 1993 opgeheven, hetgeen hem bij brief van 16 augustus 1993 is meegedeeld. Sedert 27 september 1993 heeft appellant, die door gedaagde was aangemeld bij de Centrale herplaatsingscommissie, de status van herplaatsingskandidaat. In 1994 heeft vervolgens een reorganisatie plaatsgevonden met als doel de integratie van de regionale zorginspecties van de Volksgezondheid, teneinde te komen tot één Inspectie voor de Gezondheidszorg (hierna: IGZ).

Overleg omtrent appellants rechtspositie heeft geleid tot het bestreden besluit van 4 april 1995 (besluit A), waar-bij (onder meer) het bezwaar tegen gedaagdes weigering om met appellant een adequate financiële regeling bij ontslag te treffen ongegrond is verklaard.

Appellant heeft voorts bij brief van 20 oktober 1994 verzocht hem te betrekken in de plaatsingsprocedure voor de toen lopende reorganisatie. Tegen de fictieve weigering van dit verzoek heeft appellant bezwaar gemaakt, welk bezwaar bij besluit van 1 mei 1995 niet-ontvankelijk is verklaard (besluit B).

Appellant is per 1 maart 1995 herplaatst in de functie van inspectiesecretaris bij de IGZ regio Groningen, Friesland en Drenthe te Groningen. Het tegen dit besluit gemaakte bezwaar is bij besluit van 18 juli 1996 ongegrond verklaard (besluit C).

Appellant heeft gedaagde vervolgens verzocht om terug te komen van zijn hiervoor genoemde besluit van 16 augustus 1993 tot opheffing van zijn functie. Het bezwaar tegen de weigering van dit verzoek heeft gedaagde niet-ontvankelijk verklaard bij besluit van 24 december 1996 (besluit D).

Tenslotte is aan appellant bij besluit van 9 juni 1995 eervol ontslag verleend. Het hiertegen gemaakte bezwaar is bij besluit van 23 mei 1997 gegrond verklaard, waarbij het eervol verleende ontslag is ingetrokken en aan appellant is meegedeeld dat hij zou worden aangemerkt als herplaatsingskandidaat (besluit E).

Appellant heeft tegen de besluiten A tot en met E (dit laatste uitsluitend voorzover het de herplaatsing betreft) beroep ingesteld bij de rechtbank, die bij de aangevallen uitspraak de beroepen tegen de besluiten A tot en met D ongegrond en het beroep tegen besluit E niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep heeft appellant voorzover betrekking hebbend op besluit E ter zitting ingetrokken.

Besluit A.

Appellant heeft gesteld dat van de zijde van gedaagde toezeggingen zijn gedaan om tot een gunstige vertrekregeling te komen, welke toezeggingen ten onrechte niet zijn nagekomen.

De rechtbank heeft overwogen dat uit hetgeen namens appellant is aangevoerd niet kan worden afgeleid dat een duidelijke en ondubbelzinnige toezegging is gedaan dat een vertrekregeling zou worden getroffen, laat staan dat er over de inhoud van zo'n vertrekregeling concrete toezeggingen zijn gedaan.

De Raad onderschrijft dit oordeel van de rechtbank en de overwegingen die tot dit oordeel hebben geleid. Ook voor de Raad heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat er concrete toezeggingen zouden zijn

gedaan waaraan hij de gerechtvaardigde verwachting mocht ontlenen dat voor hem een adequate vertrekregeling tot stand zou worden gebracht. Uit de stukken komt naar voren dat door verschillende functionarissen over een mogelijke vertrekregeling is gesproken en dat met appellant is onderhandeld. Appellant heeft een eisenpakket op tafel gelegd, waaraan niet tegemoet is gekomen, terwijl appellant van zijn kant niet akkoord kon gaan met het voorstel dat van de zijde van gedaagde in dit verband is gedaan, zodat partijen niet tot overeenstemming zijn gekomen.

De aangevallen uitspraak moet derhalve worden bevestigd voorzover deze besluit A betreft.

Besluit B.

Bij brief van 20 oktober 1994 heeft appellant verzocht om te worden betrokken bij de plaatsingsprocedure van zit-tende medewerkers, aan welke procedure hij niet meedeed omdat hij reeds in 1993 als herplaatsingskandidaat was aangemerkt. Appellant wenste aldus in aanmerking te kunnen komen voor de door hem geambieerde functie van inspecteur.

Bij brief van 27 oktober 1994 is appellant meegedeeld dat de plaatsing geschiedde volgens het principe "mens volgt werk" en dat hij bij die plaatsing niet mee kon doen omdat zijn functie was opgeheven. Na de plaatsingsprocedure zouden herplaatsingskandidaten met voorrang worden betrokken bij het vervullen van dan eventueel nog openstaande vacatures.

Op 4 januari 1995 heeft appellant bezwaar gemaakt tegen het uitblijven van een reactie op zijn verzoek van

20 oktober 1994.

Gedaagde heeft dit bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, daartoe overwegende dat hij appellant weliswaar formeel als herplaatsingskandidaat had aangemerkt maar materieel als plaatsingskandidaat had behandeld, zodat appellant door de weigering een besluit te nemen op zijn verzoek niet in zijn belang was geschaad. De rechtbank heeft met betrekking tot het beroep tegen deze niet-ontvankelijk-verklaring overwogen dat het al dan niet zijn van plaatsingskandidaat zozeer was gekoppeld aan het al dan niet opheffen zijn van appellants functie dat hij naast een beslissing over de opheffing geen zelfstandig belang had bij een beslissing op zijn verzoek van 20 oktober 1994, zodat zijn bezwaarschrift terecht niet-ontvankelijk is verklaard.

De Raad stelt vast dat gedaagde bij schrijven van 27 oktober 1994 op het verzoek van appellant heeft gereageerd. Voorts is bij schrijven van 28 november 1994 meegedeeld op welke wijze uitvoering is gegeven aan het verzoek van appellant. De Raad kan dan ook niet inzien dat hier sprake was van een fictieve weigering van appellants verzoek, waartegen op grond van de Algemene wet bestuursrecht bezwaar openstond. Reeds daarom had gedaagde dit bezwaarschrift niet-ontvankelijk moeten verklaren. Voorzover het bezwaar geacht moet worden te zijn gericht tegen de reactie van 27 oktober 1994 is het buiten de daarvoor geldende termijn als bedoeld in artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht ingediend, terwijl van verschoonbaarheid geen sprake is.

Besluit B strekkende tot niet-ontvankelijkheid van het bezwaar kan dan ook in stand blijven, zij het op niet geheel dezelfde gronden, hetgeen eveneens geldt voor de aangevallen uitspraak op dit punt.

Besluit C.

Bij besluit van 2 februari 1995 is appellant per 1 maart 1995 herplaatst in de functie van inspectie-secretaris bij de IGZ, regio Groningen, Friesland en Drenthe te Groningen, welke functie appellant als passend werd opgedragen. Bij besluit C is het hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Bij de aangevallen uitspraak is het tegen dit besluit gericht beroep ongegrond verklaard.

De rechtbank heeft zich bij de beoordeling van dit besluit terecht allereerst gebogen over de vraag of het besluit tot opheffing van appellants functie op voldoende gronden berust en meer in het bijzonder of dit op correcte en zakelijke motieven berust. Daarnaast heeft de rechtbank bezien of dit besluit op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Zoals hiervoor vermeld is appellants functie opgeheven in het kader van de GEO, waarbij het Directoraat-Generaal van de Volksgezondheid een bezuinigingstaakstelling kreeg van in totaal 101 formatieplaatsen. Ter uitvoering van die taakstelling is (onder meer) de omvang van de inspectie Friesland teruggebracht van drie naar twee inspecteurs. Het accent van de taak van inspecteur was in de loop der jaren verschoven van het scheppen van randvoorwaarden en het uitvoeren van beleidsadvisering naar het houden van toezicht. In verband daarmee werd het voor een inspecteur als essentieel beschouwd dat hij een afgeronde opleiding (arts of verpleegkundige) en een werkverleden had in de gezondheidszorg. Appellant, die sedert 1990 inspecteur was, voldeed niet aan de eerstgenoemde voorwaarde en zijn takenpakket kwam, naar voor de Raad voldoende aannemelijk is geworden, voor het overgrote deel niet overeen met de nieuwe taakstelling voor inspecteur. De werkzaamheden die appellant placht te verrichten werden gehergroepeerd en behoeften niet meer door een inspecteur te worden uitgevoerd. Om die reden is appellants functie opgeheven. De Raad is op grond hiervan met de rechtbank van oordeel dat de opheffing op voldoende gronden en op correcte en zakelijke motieven berust.

Tot opheffing is niet besloten dan nadat de Dienstcommissie Volksgezondheid Rijswijk (hierna DC) op 12 juli 1993 overeenkomstig het bepaalde in de Leidraad organisatieverandering en herplaatsing 1991-1994 had ingestemd met de inlevering van de formatieplaats die appellant bezette. Bij schrijven van 30 maart 1995 heeft de DC echter laten weten dat zij deze instemming terugnam.

Nu besluit C na laatstgenoemde datum is genomen moet de vraag worden beantwoord of dit nadere standpunt gevolgen behoorde te hebben voor het opheffingsbesluit en dien-ten-gevolge voor het plaatsingsbesluit.

De Raad beantwoordt deze vraag ontkennend en overweegt daartoe als volgt. Blijkens de brief van 30 maart 1995 heeft de DC aanleiding gezien haar eerder verleende instemming in te trekken omdat die instemming bij nader inzien op onjuiste informatie berustte met betrekking tot de invulling van de functie die appellant eind 1992 uitoefende. De DC heeft daarbij niet aangegeven om welke reden sprake was van onjuiste informatie, waaruit de nader verkregen informatie bestond en om welke reden die aanleiding was de instemming terug te nemen. De Raad is dat ook overigens niet duidelijk geworden. Gedaagde heeft naar aanleiding van appellants verzoek om terug te komen van het opheffingsbesluit nader onderzoek gedaan naar de omstandigheden waaronder destijds tot opheffing is besloten. Reeds omdat de resultaten van dit onderzoek niet uitwijken dat gedaagde indertijd van onjuiste informatie is uitgegaan kon gedaagde er redelijkerwijs vanaf zien terug te komen van dat opheffingsbesluit en mocht dat opheffingsbesluit ten grondslag worden gelegd aan het (gehandhaafde) herplaatsingsbesluit.

Voorzover appellant in het kader van het herplaatsingsbesluit heeft betoogd dat hij had moeten worden geplaatst in de (in 1993 vacant zijnde) functie van inspecteur is de Raad van oordeel dat hij niet gemotiveerd heeft weerlegd dat hij niet voldeed aan de eisen die gedaagde destijds reeds hanteerde voor benoeming in de door appellant gearbeide functie. Appellant is immers geen arts of verpleegkundige.

De Raad is voorts op grond van de stukken – waaronder functieprofiel en -beschrijving - niet tot het oordeel kunnen komen dat de functie van inspectie-secretaris waarin appellant is herplaatst gezien de aard en het niveau van de werkzaamheden niet aansluit bij zijn erva-ring en capacitei-ten. De Raad kan er in dit verband ook niet aan voorbij zien dat appellant aanvankelijk deze functie heeft geclaimd en derhalve als passend beschouw-de. Appellants veronderstelling dat het hier een functie betreft waaraan geen behoefte bestaat wordt niet door feiten onderbouwd. Evenmin is gebleken dat het hier gaat om een deeltijdfunctie. Dat de functie niet passend is vanwege de reistijd tussen [woonplaats] en Groningen kan de Raad ook niet onderschrijven.

Gelet op het vorenstaande moet de aangevallen uitspraak derhalve worden bevestigd voorzover deze besluit C be-treft.

Besluit D.

Bij brief van 19 september 1995 heeft appellant – zoals vermeld - gedaagde verzocht het besluit van 16 augustus 1993 tot opheffing van zijn functie in te trekken.

Appel-lant heeft daartoe gewezen op de intrekking van de instemming door de DC als nieuw feit. Gedaagde heeft bij brief van 8 november 1995 afwijzend op dit verzoek gereaa-geerd.

Het tegen dit besluit gemaakte bezwaar is bij besluit D niet-ontvankelijk verklaard, welk besluit door de recht-bank in stand is gelaten, zij het op niet geheel dezelfde gronden. De rechtbank heeft – kort gezegd - overwogen dat appellant geen belang had bij een beslissing op zijn verzoek, nu de opheffing al onderwerp van beroep was.

De Raad is van oordeel dat appellants verzoek van 19 september 1995 een nadere motivering van het toen reeds aanhangige bezwaar tegen het herplaatsingsbesluit van 2 februari 1995 vormde, in welk bezwaar appellant reeds onder meer had aangevoerd dat het besluit van

16 augustus 1993 tot opheffing van zijn functie in strijd was met het recht en daarom niet aan het herplaat-sings-be-sluit ten grondslag kon worden gelegd. Gedaagde had dan ook zo al niet het verzoek van 19 september 1995 dan toch in ieder geval het bezwaar tegen de afwijzing van 8 november 1995 uitdrukkelijk bij de beslissing op het bezwaar tegen het herplaatsingsbesluit moeten betrek-ken.

Nu gedaagde het bezwaar tegen de afwijzing bij be-sluit D derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard, kan besluit D evenals het daarop betrekking hebbende deel van de aange-vallen uitspraak niet in stand blijven.

De Raad merkt nog op dat het voorgaande geen gevolgen heeft voor de houdbaarheid in rechte van besluit C, gelet op hetgeen hij terzake van die houdbaarheid hierboven reeds heeft overwogen.

Voor toepassing van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht ziet de Raad geen aanleiding.

Beslist wordt als volgt.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak, voorzover deze op de besluiten A, B en C betrekking heeft;

Vernietigt de aangevallen uitspraak voorzover deze op besluit D betrekking heeft;

Verklaart het inleidend beroep tegen besluit D alsnog gegrond en vernietigt dat besluit;

Bepaalt dat de Staat der Nederlanden aan appellant het door hem in eerste aanleg met betrekking tot besluit D betaalde griffierecht, alsmede het in hoger beroep

betaalde griffie-recht, ten bedrage van in totaal € 515,- vergoedt.

Aldus gewezen door mr J.C.F. Talman als voorzitter, mr J.H. van Kreveld en mr K. Zeilemaker als leden, in tegenwoordigheid van mr C. Dierdorp als griffier, en uitgesproken in het openbaar op 30 november 2000.

(get.) J.C.F. Talman.

(get.) C. Dierdorp.

HD

15.11